

Betsy Johnson pincéjében, a farakáson ülve, tudta, hogy győztesen került ki a tűzpróbából, az egyéniségnek ebből az égetőkemencéjéből, mely után kétféle győzelem várt rá. A könnyebbik az lett volna, hogy királylányi koronájával együtt megkapja egy válogatott társaság címkéjét is. A másik győzelem nehezebb volt, de tudta, hogy arra vágyik. Ez nem afféle arisztokratikus különválás volt. Egyszerűen rájött, hogy más út is vezet abba a fényektől ragyogó, emberekkel és étellel teli táncterembe.

Nehéz lenne ezt ma este elmagyarázni a lányoknak, de később majd elmeséli Louise-nak, hogy is volt az egész. Hogyan bizonyított valamit a maga számára azzal, hogy mindent végigcsinált, még a Patkányt is, és aztán úgy döntött, hogy mégsem lép be a leányszövetségbe. És hogyan marad mégis mindenkinek a barátja. Mindenkinek a testvére, Tracynek is.

Az ajtó kinyílt mögötte, és egy fényugár szelte át a pince puha homályát.

– Hé, Millicent, kijöhetsz. Itt az idő. – Néhány lány állt odakint.

– Megyek – válaszolta Millicent, és ahogy felkelve, a lágy sötétségből a vakító fény felé indult, azt gondolta: Csakugyan itt az idő; a legkeményebb, legnehezebb rész ideje, a beavatásnak az a része, melyet saját magam találtam ki.

És akkor, valahonnan nagyon messziről, egy vad, édes dallamú fuvolaszó szállt Millicent felé, s ő tudta, hogy a hangamadarak énekét hallja, ahogy az ég hatalmas terein át suhannak és keringnek a széles, kék horizont előtt, és bíborvörös szárnyuk a fényes napba villog.

Millicentben egy másik, erős és túlradó dallam kelt szárnyra, diadalittas válasz a hangamadarak zenéjére, akik olyan tisztán és lankadatlanul énekelnek a messzi földek fölött szárnyalva. És Millicent tudta, hogy a saját, személyre szóló beavatása csak most kezdődik.

Vörös István

A FELTÁMADÁS UTÁN

Nem ízléses dolog,
játék a tagokkal, válogatás
a testrészek között. Ez a te
karod, az az én lábam.
Tolakodás, vita. Az én fülem
kisebb volt. Az én hajam
fekete. Na ja, de meg-
öszültél. Hát így kell
ennek folyni? Az ég
felnyitva, mint a beteg
a műtőasztalon, trombitaszó,
angyalok és ördögök vetnek
kockát egy-egy vitás lélekre. A
mérlegek fele nem működik.

Sorállás. Tűző nap. Szekerekre
feldobált gazdátlan csontok.
Egy nő angyaltollat tart
a kezében, az árokparton találta.

Elég. Múljon el ez
a keserű pohár. Kilöttyenő
fekete az abroszon.
Beszédfoszlányok, mint egy zajos
kávéházban: Azért kíváncsi
lettem volna,
milyen a megsemmisülés.

Kemény István

A TERÜLETI ELV

Komolyhon novembere mögött még
ott barnállik ugyanennek októbere is
meleg szellőivel, öregasszonyaival,
öt-hat bozontos bástyájával,
erdejével, tanácskozó állataival.
Hideg van, leesnek az esők,
a pillantások, az utolsó gyümölcsök
és két fázós kéz is a billentyűkre
idő, azaz karácsony előtt.

Gondoltál arra már, hogy Komolyhon tartomány
a mi kamránk? Arra, hogy minden itt van,
az erdőink éppúgy, mint az Advent? Hogy a
teljes termést a helyére hordtuk?
Hogy a fogalmi sík megtelt, tiszta és sötét?